

OBSERVATORI 9

Un central i altres somnis

Avui, avui és el dia que arrenca la competició i la realitat comença a marbrar els somnis d'unes quantes nits d'estiu en què el teu equip, encara per estrenar, és invencible. No es tracta d'una substitució, perquè amb dues dosis setmanals de 90 minuts, per mal que vagi la cosa, no n'hi ha prou per esmicolar el desig tot just començar, i menys amb la propaganda exercint d'analgèsic 24 hores al dia, sinó d'una erosió. I si hi ha sort, o encert, si rutlla la fórmula, els resultats poden permetre mantenir vius els somnis, perllongar-ne la vigència, tot i anar-los matissant. Això del futbol és com aquell concurs que presentava l'enyorat Constantino Romero en què una parella acabada de casar –o a punt de casar-se, que la memòria no m'arriba– començava el programa amb una casa completament equipada. Ja era seva. A partir de llavors, prova a prova, del que es tractava era de preservar-la. Al final, potser només els quedava el sofà.

Malgrat que procuri dissimular-ho, jo també sóc un home de fe i tinc els meus somnis d'estiu, alguns de confessables i tot. Els d'aquest, no pas un triplet, sinó un central, el primer des d'aquell Txigrinski del 2009 que un any després es va vendre per fer caixa. Encara més, en algun moment la fantasia ha estat que en fitxaven dos. Algun moment puntual i de febre alta, d'acord. Però home, un, un després de quatre anys sense portar-ne

Mascherano, en un entrenament recent ■ FCB

cap, i dels intents fracassats de fitxar-ne un l'estiu passat, i de tot un curs de sagnia i forats negres i pegats, no només comptava que hi seria, sinó que estaria tan lligat com Neymar. Encara més, com a

somni semblava prou planer, realista i tot, de manera que vaig fer un pas més i m'he passat l'estiu, abans i després del Tata, acarasant la possibilitat que Mascherano, el futbolista més desaprofitat del Barça, tornés a fer el que sap. Al mig del camp. La fantasia anava més enllà, perquè amb el seu retorn al pivot defensiu, on és el segon millor del món després de Busquets –per això se'l va fitxar, recordin–, Busquets no només no arribaria a fi de curs espremut i cruixit com el passat, sinó que potser fins i tot podria assumir el paper al qual hauria d'estar predestinat: el de relleu de Xavi. Perquè, si del que es tracta és de buscar substitut a Xavi per seguir jugant igual, el relleu ni era Thiago, ni és Cesc ni serà Sergi Roberto, que juguen i fan jugar diferent. Si del que es tracta és de buscar un nou Xavi, per visió, astúcia, precisió al primer toc i en la passada en curt i en llarg, capacitat organitzativa, habilitat per protegir la pilota i rigor tàctic, l'home és Busquets.

Però no em facin cas, això no passarà de ser un somni meu d'unes quantes nits d'estiu perquè no només no hi havia res lligat, sinó que potser no en porten cap, de central. És que són molt cars, clamen, i esgrimeixen dos noms. Dos. I d'aquells a l'abast de la portera de Núñez. De manera que arrenca la temporada, irromp la realitat i Mascherano torna a fer parella amb Piqué.

I dit això, bones vacances.

Ivan Vila. PERIODISTA

Amb el retorn de Mascherano al mig camp, Busquets podria ser el relleu de Xavi

O L'UN O L'ALTRE

Quina plantilla és millor, la del Barça o la del Madrid?

Ja no només pel nombre d'efectius, sinó per la densitat de recursos de què disposa ara el Barça. Si en la darrera final –sense cap tres consistent, amb Navarro i Lorbek coixos i amb la falta d'un referent ofensiu regular quan *la Bomba* no era a la pista–, els blaugrana van prolongar la sèrie al cinquè partit, ara que han pogut pal·liar tots aquests déficits, veig l'equip per sobre de qualsevol altre en la Lliga Endesa. I, lògicament, també per sobre del Madrid. Papanikolaou és el fitxatge de l'estiu, el lubricant per cohesionar qualsevol equip; Nachbar és la peça que obrirà el camp en atac als pivots, a

Tomic i també a Lampe. I Dorsey i Pullen emergiran en dies puntuals, per desenfangar duels.

De tot i per a totes les situacions.

Jordi Prat

ACB PHOTO

Continuitat és la paraula. El Madrid va alçar la lliga i va arribar a la final de l'Eurolliga, i l'aposta ha estat seguir la immemorial màxima de no tocar allò que funciona. Renovacions de Carroll, Felipe i Slaughter; Darden, arribat a mitja temporada, en el lloc de Suárez, i les novetats de Bourousis i Mejri en la posició de cinc per Begic i Hetttsheimeir. La clau és com encaixarà el caràcter del pivot grec en un vestidor fet i on els rols, interns i de joc estan clarament delimitats. Superat aquest escull, es tracta de perfeccionar la criatura i, en un aspecte global, saber llegir quan cal endurir el partit. I aquí podem tornar a Bourousis i també a Mejri, recordant, per exemple, la mala defensa dels pivots blancs en el tercer quart de la final de Londres.

Jordi Plà Comas

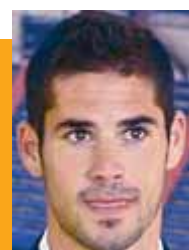
“L'anglès no és la meva primera llengua i crec que vaig ser mal interpretada”

IELENA ISINBÀIEVA. Atletes

“La lliga espanyola no és la millor, ha passat a ser la tercera o la quarta”

PACO JÉMEZ. Entrenador Rayo

“Bale és un grandíssim jugador. Si ve, és un beneït problema per a l'entrenador”

ISCO. Jugador R. Madrid